

apopseis.gr

www.apopseis.gr

Τεύχος 5 2012

Η Ελλάδα του αύριο

Να αλλάξουμε πρώτα τους εαυτούς μας και μετά την παιδεία μας - Τι θα αλλάζατε αν μπορούσατε στην Ελλάδα - Η κρίση του οράματος για μια καλύτερη Ελλάδα - Για την δημοκρατία ρεγαμώτο - Έχουμε υποχρέωση να φτιάξουμε ένα κράτος φιλικό προς τον πολίτη και το επιχειρείν - ...και πως βλέπουν τα κόμματα την Ελλάδα που μας ξημερώνει!

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν &
συμμετείχαν:

Γιώργος Κοντογιάννης,
Λίτσα Αμμανατίδου-
Πασχαλίδου,
Δρ.φ Φώτιος Χρήστου,
Θανάσης Καλαμίδας,
Στέλιος Σταυρίδης,
Δημήτρης Κοντογιάννης.

Επικοινωνία:
info@apopseis.gr
Διαφημίσεις:
info@apopseis.gr

Συνεργασίες:
info@apopseis.gr

Συνδρομές:
info@apopseis.gr

Πληροφορίες:
info@apopseis.gr

© Copyright Apopseis / Δ. Κοντογιάννης

Τα άρθρα και το υλικό του
περιοδικού apopseis.gr, έχουν
γραφτεί αποκλειστικά για το
περιοδικό και σε συμφωνία με τη
διεύθυνση του περιοδικού. Για κάθε
αναδημοσίευση θα παρακαλούσαμε
την επικοινωνία με το περιοδικό στο
email: info@apopseis.gr και την
παράλληλη ανάρτηση της πηγής.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλωσορίσατε	3
Editorial - Να αλλάξουμε πρώτα τους εαυτούς μας και μετά την παιδεία μας	4 - 7
Τι θα αλλάζατε αν μπορούσατε στην Ελλάδα	8 - 9
Η κρίση του οράματος για μια καλύτερη Ελλάδα	10 - 14
Για την δημοκρατία ρε γαμώτο	16 - 22
Έχουμε υποχρέωση να φτιάξουμε ένα κράτος φιλικό προς τον πολίτη και το επιχειρείν	24 - 27
...και πως βλέπουν τα κόμματα την Ελλάδα που μας ξημερώνει!	30 - 34

Καλωσορίσατε

Κάθε φορά μετά τις εκλογές, ανεξαρτήτως αποτελέσματος, περιμένουμε ότι κάτι θα αλλάξει. Πέρα από το ποιός θα είναι ο νέος Πρωθυπουργός ή το νέο κοινοβούλιο και την αντίστοιχη άποψή μας, έχουμε την ελπίδα ότι τα πράγματα για κάποιο λόγο θα είναι λίγο καλύτερα από πριν.

Η ελπίδα όμως, και πιο συγκεκριμένα η ελπίδα ότι θα αλλάξει η χώρα μας προς το καλύτερο, είναι χαρακτηριστικά απύσχα από το μεγαλύτερο κομμάτι του ελληνικού λαού – ή τουλάχιστον είναι πολύ καλά κρυμμένη. Ανέκαθεν λέγαμε ότι «μας πιάνει κατάθλιψη από τα δελτία ειδήσεων», αλλά ποτέ δε φανταζόμασταν ότι θα βλέπαμε τακτικά συμπολίτες μας να τερματίζουν μόνοι τους τη ζωή τους! Τελικά, τί μπορεί να γίνει για να αλλάξει η χώρα μας προς το καλύτερο; Αν μπορούσε, τί θα άλλαζε κάποιος στην ελληνική πραγματικότητα για να γίνει ο τόπος μας; Πώς μπορεί να δημιουργηθεί υπό τις παρούσες συνθήκες ελπίδα;

Σε αυτά τα ερωτήματα καλούνται να απαντήσουν οι αρθρογράφοι του πέμπτου τεύχους του περιοδικού apopseis με θέμα «Η Ελλάδα που ονειρεύομαι» και, αν κάπου διαφωνείτε μαζί τους, ελπίζουμε να μας στείλετε τις ενστάσεις σας στο apopseis@apopseis.gr

Καλή ανάγνωση,

Δημήτρης Κοντογιάννης

editorial

Τεύχος 5
Ιούνιος 2012
www.apopseis.gr

Να αλλάξουμε
πρώτα τους
εαυτούς μας
και μετά την
παιδεία μας

Γιώργος Κοντογιάννης

Σε κάποιον που ασχολείται με τα κοινά, είτε ως πολιτικός την τελευταία οκταετία, είτε ως δημοσιογράφος από το 1980 και εντεύθεν, όταν του θέτουν το ερώτημα «τι θα άλλαζε στην Ελλάδα;», στο πρώτο που πηγαίνει, εύλογα η σκέψη μου είναι «η νοοτροπία του Έλληνα πολίτη».

Είναι γεγονός ότι στις κρίσιμες περιόδους αναζητούμε πολίτες υπεύθυνους έτοιμους να αναλάβουν μέρος της ευθύνης των πολιτικών για να επιλύσουμε προβλήματα που η δική μας ατολμία δημιούργησε ή μεγέθυνε.

Πολύ συχνά λέμε ότι τις τελευταίες δεκαετίες – και ιδιαίτερα από τη μεταπολίτευση και ύστερα- η νοοτροπία του Έλληνα πολίτη έχει αλλάξει. Συχνά διαπιστώνουμε ότι κάποτε ο Έλληνας ενδιαφερόταν περισσότερο για το κοινό καλό και λιγότερο για το ίδιο όφελος. Και όσοι ασχολούμαστε με το δημόσιο βίο πραγματικά έχουμε να εξιστορήσουμε απίθανα περιστατικά που ο πολίτης με εφευρετικότητα αναζητεί τρόπους να

προσπορίσει προσωπικά οφέλη, είτε για να «τρουπώσει» στο δημόσιο, είτε για να κερδίσει οικονομικά κάτι. Και συχνά λοιπόν αναρωτιόμαστε αν ο σημερινός Έλληνας έχει σχέση με τους ένδοξους προγόνους του ή ακόμα και με τις πρόσφατες γενιές που δημιούργησαν έπη πολεμικά και ιστορικά όπως αυτό του 1940 στα βουνά της Ηπείρου.

Η κατάληξη σε αυτού του είδους τις αναζητήσεις είναι ότι η νοοτροπία του Έλληνα άλλαξε κυρίως με ευθύνη των πολιτικών κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Η ευθύνη αυτή δε, επικεντρώνεται κυρίως στο ΠΑΣΟΚ που την ανέλιξή του και παραμονή του στην εξουσία την στήριξε και την οικοδόμησε στις πελατειακές του σχέσεις με τους ψηφοφόρους και στην αναλογική με την θέση που κατείχε κανείς, νομή της εξουσίας. Δεν είναι τυχαία η προκλητική μεν αλλά ειλικρινής σε μεγάλο

βαθμό επισημάνση του Θεόδωρου Πάγκαλου «μαζί τα φάγαμε»!!! Γιατί όντως κάποιοι «έτρωγαν» και κάποιοι ανέχονταν όσους τα «έτρωγαν» είτε προσβλέποντας ότι κάποια στιγμή θα μετάσχουν και οι ίδιοι στο «φαγοπότι», είτε γιατί εξαργύρωναν την σιωπή τους με κάποιο αντάλλαγμα.

Ούτε είναι τυχαία η νοοτροπία ότι «όλα γίνονται» και ότι «παντού υπάρχουν παραθυράκια» με αποτέλεσμα να μην εφαρμόζονται νόμοι που οι ίδιοι εμείς ψηφίζουμε, ακόμα και με πλειοψηφίες απόλυτες, όπως αυτή των 255 ψήφων του νόμου για την παιδεία, ο οποίος ουδέποτε εφαρμόστηκε.

Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι σε αυτό το ιδιότυπο «πάρτι», σε αυτή την ενοχική και γεμάτη ιδιοτέλεια σχέση μετείχε, τελικά, ολόκληρο το πολιτικό σύστημα, με αποτέλεσμα τα μεν συμφέροντα της εκάστοτε κομματικής νομενκλατούρας και των ευνοουμένων της να προωθούνται, τα δε συμφέροντα της Ελλάδος να βουλιάζουν όλο και βαθύτερα στη λάσπη που η δραστηριότητα του ιδίου του πολιτικού συστήματος είχε δημιουργήσει.

Αυτή η νοοτροπία λοιπόν πρέπει να αλλάξει. Και πρέπει να αλλάξει τώρα. Τώρα που είναι η τελευταία ευκαιρία της Ελλάδος να κάνει ένα νέο, έστω και επίπονο, ξεκίνημα.

Η νοοτροπία λοιπόν του όλα κινούνται, όλα περιστρέφονται και όλα προωθούνται γύρω από το προσωπικό του καθενός εξ ημών όφελος, πρέπει να αλλάξει. Αλλά για να ακολουθήσει το σώμα πρέπει να δώσει εντολή η κεφαλή. Και η κεφαλή, δηλαδή η πολιτική ηγεσία, είναι η πρώτη που πρέπει να δώσει το καλό παράδειγμα της ανιδιοτέλειας και της φιλοπατρίας.

Όλοι εμείς που συναποτελούμε αυτό που ο λαός ονομάζει «σύστημα εξουσίας», πρέπει όχι μόνο να αλλάξουμε αλλά και να αποδείξουμε ότι αλλάξαμε. Πρέπει να δώσουμε δείγματα θυσίας και ανιδιοτέλειας. Πρέπει να ακολουθούμε

πολιτική που θα εμπνεύσει και όχι θα απογοητεύσει το λαό. Και τότε ο λαός θα αλλάξει νοοτροπία.

Άλλωστε η κρίση που βιώνουμε έδειξε ότι ήδη συντελείται μια σημαντική αλλαγή. Μέσα από τη συλλογή τροφίμων, ρουχισμού και φαρμάκων ο λαός μας απέδειξε ότι έχει μέσα του καλά στοιχεία που έχουν εκπλήξει όλους εκείνους που περίμεναν να έχουμε ήδη «φαγωθεί μεταξύ μας». Αυτές τις δύσκολες για την πατρίδα μας ώρες μια πρωτόγνωρη κοινωνική αλληλεγγύη έχει αναπτυχθεί που αναδεικνύει μοναδικά θετικά στοιχεία αυτού του λαού στο όνομα του οποίου τόσα πολιτικά εγκλήματα έχουν διαπραχθεί. Συνεπώς ο λαός είναι έτοιμος να αλλάξει νοοτροπία.

Αυτό, όμως, πρέπει να γίνει σε συνδυασμό με την ενίσχυση ενός συστήματος εθνικής παιδείας που θα διασφαλίζει ότι τουλάχιστον η επόμενη γενιά θα έχει μια άλλη αντίληψη, μια άλλη νοοτροπία, που θα γνωρίζει μια απλή αρχή. Ότι το προσωπικό καλό προκύπτει μέσα από την προώθηση του κοινού καλού.

Μέσα από αυτή τη νέα γενιά θα προκύψουν και οι νέοι ηγέτες αυτής της χώρας που τόσα πολλά υπέφερε τις τελευταίες δεκαετίες είτε από τη φαιλότητα, είτε από την ανικανότητα, είτε από την αδυναμία των ηγεσιών της. Γιατί οι ηγεσίες μιας χώρας γεννώνται και αναδεικνύονται από το λαό της.

Τους εαυτούς μας λοιπόν πρώτα πρέπει να αλλάξουμε και μετά την παιδεία μας. —◆

Ο **Γιώργος Κοντογιάννης**, πρώην υφυπουργός Εργασίας, **εξελέγη** βουλευτής του Νομού Ηλείας με τη Ν.Δ. για πρώτη φορά το Μάρτιο του 2004 και επανεξελέγη το 2007 και το 2009 μετά απο μακρόχρονη δημοσιογραφική και συγγραφική καριέρα

Τι θα αλλάζατε αν μπορούσατε στην Ελλάδα

Λίτσα Αμμανατίδου-Πασχαλίδου

ΕΡ. «Τι θα αλλάζατε αν μπορούσατε στην Ελλάδα»

ΑΠ. Η «αλλαγή» φαίνεται πως αποτελεί διαχρονικό αίτημα στην Ελλάδα. Από το σύνθημα του ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου περάσαμε στο «αλλάζουμε ή βουλιάζουμε» του Γ. Παπανδρέου και συνεχίζουμε ακάθεκτοι με ανάλογα αιτήματα – συνθήματα, που εκπορεύονται από όλες τις πολιτικές παρατάξεις. Το συμπέρασμα που συνάγεται από αυτή την ιστορία, το «κρατούμενο», είναι ότι η Ελλάδα πρέπει να αλλάξει. Σ' αυτό συμφωνούμε όλοι ανεξάρτητα από την πολιτική μας τοποθέτηση. Το ουσιαστικό ζητούμενο όμως είναι ποιο πρέπει να είναι το περιεχόμενο των αλλαγών που πρέπει να γίνουν.

Ο ΣΥΡΙΖΑ–ΕΚΜ είναι ένας πολιτικός σχηματισμός της ριζοσπαστικής αριστεράς, οπότε, εκ των πραγμάτων, ο στόχος του είναι ο ριζικός μετασχηματισμός της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό προφανώς δεν είναι δυνατό να συμβεί από τη μια στιγμή στην άλλη, καθώς προϋποθέτει αλλαγές και μεταρρυθμίσεις σε όλα τα επίπεδα, στην πολιτική, την οικονομία, τις κοινωνικές σχέσεις και την ιδεολογία.

Για να είμαστε ρεαλιστές, στην κρίσιμη περίοδο που διανύουμε, είναι απαραίτητο οι αλλαγές να αρχίσουν από το οικονομικό επίπεδο. Σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο εξελίσσεται μια κρίση του καπιταλισμού και δυστυχώς τα μέσα που χρησιμοποιούν οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις για να την αντιμετωπίσουν δεν είναι μόνο ανεπαρκή, αλλά κινούνται και σε μια λανθασμένη κατεύθυνση. Αυτό δεν υπάρχει λόγος να το αναλύσουμε, καθώς είναι προφανές, όταν μετά από την χώρα μας βλέπουμε ήδη και την Ισπανία να βρίσκεται σε δεινή θέση. Για να αντιμετωπίσουμε τα άμεσα προβλήματα είναι απαραίτητο να ανασυγκροτηθεί η παραγωγική δομή με στόχο την επίτευξη της κοινωνικής ευημερίας και όχι την καπιταλιστική υπερσυσσώρευση κέρδους.

Ο προηγούμενος στόχος δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο αν υποστηριχθεί από το μεγαλύτερο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με «άνωθεν επιβολή» και απαιτεί την κινητοποίηση του ελληνικού λαού, ο οποίος πρέπει μέσα από νέου τύπου κοινωνικές διαδικασίες να έχει τη δυνατότητα να εκφράζει τη βούληση του.

Θα μπορούσα να είμαι πιο συγκεκριμένη και να αναφερθώ σε άμεσες αλλαγές, όπως η στήριξη του κοινωνικού κράτους, της δημόσιας παιδείας και της υγείας ή η μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος, σε πεδία δηλαδή στα οποία οι αλλαγές θα ανακούφιζαν άμεσα το μεγαλύτερο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας που τώρα δοκιμάζεται. Δεν το έκανα γιατί αυτές οι αλλαγές είναι μόνο τα μέσα και το σημαντικό είναι να μην ξεχνάμε τον στόχο. Και για να κλείσω με συνθήματα, όπως άρχισα, , την πρώτη αλλαγή στην Ελλάδα την κάνουμε ήδη γιατί «ανοίγουμε δρόμο στην ελπίδα» ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». —◆—

Ευαγγελία Αμμανατίδου-Πασχαλίδου
(Λίτσα) Υποψήφια Βουλευτής Β΄
Θεσσαλονίκης ΣΥΡΙΖΑ Ενωτικό
Κοινωνικό Μέτωπο
Βουλευτής ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Β΄ Θεσσαλονίκης
www.ammanatidou.gr

Η κρίση του οράματος για μια καλύτερη πατρίδα

Δρ.φ Φώτιος Χρήστου

Ο πολιτισμός εκτός των άλλων συνιστά και τη μεθοδευμένη αντίδραση του ανθρώπου προκειμένου να μεταβάλει τον υφιστάμενο κόσμο σε τέτοιο βαθμό, ώστε να προσεγγίζει το δέον, το ανθρωπίνως φιλικό και το ιδανικό. Η συνεχής δηλαδή αμφισβήτηση του υφιστάμενου κόσμου και η αντίσταση σε ένα πραγματικό περιβάλλον συνιστά χωρίς αμφιβολία ρήξη με το υπαρκτό και ταυτόχρονα ανάπλαση της πραγματικότητας. Έτσι αναγορεύεται το όραμα ως μια υπερκείμενη οντότητα η οποία απαιτεί από τον ενεργό άνθρωπο να τροποποιήσει την ατομική και τη συλλογική ζωή και πρωτίστως τη φύση να αλλάξει τη φύση για να ισορροπήσουν τα πράγματα με τα όνειρα που στην ουσία τα αξιολογούν και τα επηρεάζουν.

Από αυτή τη σκοπιά η ύπαρξη αποτελεί μία κίνηση και ένα βήμα από την αφή ως τη μετέωρη σύλληψη του ουρανού και του δημιουργικού κενού, το οποίο αποτελεί και τη βάση που θεμελιώνεται κάθε στερεή ουσία. Αυτό σημαίνει πως ο άνθρωπος, ως ξεχωριστή οντότητα και η κοινωνία ως συλλογικό πρόσωπο μιας πλειονότητας ανθρώπων που συνυπάρχουν, για να υποστεί οντολογικά χρειάζεται πρωτίστως τη φαντασία και το μέλλον γιατί έτσι ενεργοποιείται κάθε ζώσα ατομική και συλλογική δράση. Πράγματι το μείον είναι εκείνο σύμφωνα με τον Παρμενίδη που τίθεται ως αιτία αλλά και ως ευκαιρία για το συνμπαν ώστε κάθε οντότητα να αποτελεί την αφετηρία της ζωής. Υπάρχουμε δηλαδή με την ευεργεσία που μας προσφέρει η ανυπαρξία του ονείρου και ενεργοποιούμε κάθε ανθρώπινη δύναμη που για την ανθρώπινη υπηρεσία της ζωοποιείται μέσα στην αντίσταση κάθε αμφισβήτησης.

Ο γενικός αυτός τύπος της εξελικτικής διαλεκτικής αποτυπώνεται ως εκδήλωση του φαινομένου της πατρίδας η οποία ως συλλογική ύπαρξη ενέχει πέρα από το κοινωνικό στοιχείο τον χαρακτήρα μιας υπερπροσωπικότητας που προεκτείνεται στο άτομο και προκύπτει από το πρόσωπό του. Πρόκειται κατά συνέπεια για μια ανολοκλήρωτη συλλογικότητα με βαθιά εθνικά και συναισθηματικά χαρακτηριστικά η οποία στην άρτια μορφή της τελειούται στο χώρο του οράματος. Πατρίδα δηλαδή είναι αυτό που είναι και ταυτόχρονα αυτό που επιθυμούμε να είναι η ιδιαίτερη κοινωνία μας. Έτσι η υπερπραγματική αλλά και πραγματική αυτή ουσία είναι όραμα και ως εκ τούτου συνθήκη και κατάσταση που ταυτίζεται με την ευθύνη. Επομένως στο ερώτημα πως θα ήθελε κανείς να είναι η πατρίδα η απάντηση σχετίζεται εν μέρει αλλά και στο σύνολό της με την πραγματικότητα και κατά προέκταση με την ύπαρξη ή την ανυπαρξία σχετικού οράματος.

Στην ουσία η επιθυμία αναφέρεται κυρίως στην απουσία ή στην ενεργοποίηση της δυναμικής που προκαλεί την εξέλιξη και τη δημιουργία μιας πατρίδας που ενδέχεται περισσότερο να αγαπάμε. Ο συγκεκριμένος προβληματισμός οφείλεται κατεξοχήν στην κρίση και στην ωριμότητα μια συνειδησης η οποία υπερβαίνει την επικαιρότητα και επενδύει στο συναίσθημα και στην αγάπη του ανθρώπου για την πατριωτική ιδέα. Είναι στην προκειμένη περίπτωση η σκέψη για την πατρίδα, το συνολικό όνειρο για αυτό το συλλογικό μόρφωμα το οποίο στις μέρες βιώνεται μόνο ως παρούσα και ιστορική πραγματικότητα. Το έλλειμμα αυτό που εξαναγκάζει την πατρίδα να αποτελεί μόνο υλικό στοιχείο της επικαιρότητας ή ανάμνηση μιας τραγωδίας οφείλεται στη συνολική

κρίση των ιδεών και στον τρόπο που αντιμετωπίζεται σήμερα ο χρόνος.

Δυστυχώς η ιδεολογικοποίηση της ευημερίας δεν επιτρέπει τις σκέψεις που μεταθέτουν την ευδαιμονία στο μέλλον με το τίμημα που κάθε όνειρο συνεπάγεται. Προϊόν αυτής της ανίκανης για διαστολή θεώρησης του υπερτοπικού παράγοντα του έθνους είναι η εγκατάλειψη του πατριωτικού μέλλοντος και ταυτόχρονα η απόρριψη της θυσίας και η αντίδραση της εφήμερης απόλαυσης. Άρα το πως θα θέλαμε να είναι το μέλλον της πατρίδας μας με τον τρόπο που ζούμε καθίσταται ως όραμα χωρίς νόημα. Η συρρίκνωση αυτή της εθνικής φαντασίας και ο βίαιος περιορισμός των συνόρων της πατριωτικής ιδέας σε ένα έξαλλο καταναλωτικό παρόν οφείλεται σίγουρα στην ανικανότητα του σύγχρονου ανθρώπου να υπερβαίνει μιαν εικόνα για τον εαυτό του, την οποία δυστυχώς φαντάζεται ως συνάρτηση ενός συνόλου αναγκών και την αντιλαμβάνεται ως μέσο που του προσφέρει τη δυνατότητα να ερμηνεύεται με τα μέσα που χρησιμοποιεί το κοινωνικό του περιβάλλον.

Είναι γνωστό πως ο άνθρωπος καθορίζεται από τις ελλείψεις του χάριν των οποίων ενεργοποιείται και επεμβαίνει στον εσωτερικό και στον εξωτερικό κόσμο. Αυτό σημαίνει πως όσο περισσότερο το άτομο στην εποχή μας συμβατικά ολοκληρώνεται τόσο λιγότερες ευκαιρίες έχει πραγματικά να ολοκληρωθεί. Εξαιτίας αυτής της στρέβλωσης ο άνθρωπος της εποχής επιχειρεί με κριτήριο τον εαυτό του να αξιωθεί της τελειότητας και να αυτοχαρακτηριστεί ως ευτυχής. Έτσι εξηγείται και η ανατροπή του κανόνα της προσαρμογής σύμφωνα με τον οποίο το άτομο εξαναγκάζει την πραγματικότητα να προσαρμοστεί μόνο στα μέτρα του και να υπάρξει με τις διαστάσεις του. Με αυτόν τον τρόπο εγκαταλείπεται κάθε προσπάθεια της ρευστής αφομοίωσης και της δυναμικής εξοικείωσης του ατόμου με τον κόσμο στην οποία χωρίς να μένει το άτομο αμετάβλητο προσαρμόζεται σε μια πραγματικότητα που αναπροσαρμόζεται στις ανάγκες του και στην αλλαγή.

Έτσι δικαιολογείται και το όνειρο το οποίο στην περίπτωση της πατρίδας ως σκοπούμενη βελτίωση εγκαταλείπεται επειδή ο άνθρωπος κατά αυθαίρετο τρόπο σήμερα αντιμετωπίζεται ως αμετακίνητη σταθερή ουσία σε αντίθεση με την πατρίδα που στην πράξη εκλαμβάνεται ως αναλώσιμη μονάδα. Η έλλειψη οράματος για την πατρίδα βεβαίως οφείλεται ακόμη και στην απουσία της γόνιμης αγωνίας αλλά και

στη βαρύτητα της σύγχρονης αντίληψης για τη ζωή. Σε αυτήν την παθογένεια επίσης οδηγεί η κρίση κάθε αξιολόγησης που εκτείνεται σε ένα ενεργητικό επίπεδο διαφορών. Η αδυναμία αυτή μαζί με την ατολμία και τη συντηρητικότητα του σημερινού ανθρώπου έχει ως αποτέλεσμα την επιπεδοποίηση των κατηγοριών και την ηθική απραξία του.

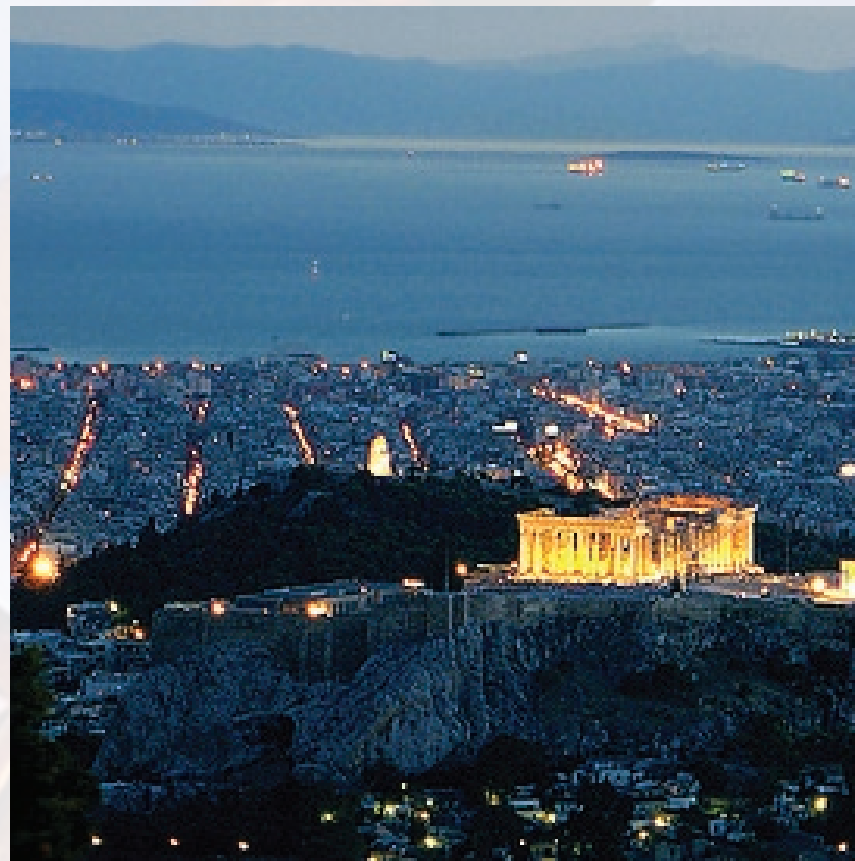
Δεν ονειρεύεται για την πατρίδα δηλαδή ο άνθρωπος είτε επειδή αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα που ζει ως όνειρο είτε επειδή συγχέει την ιστορική μνήμη με το αναμενόμενο. Ως αποτέλεσμα παραδίδεται στην απάθεια και εγκαταλείπει τη φαντασία από τον φόβο να μετατραπεί το εθνικό όνειρο σε εφιάλτη. Σε αυτή την περίπτωση η εγκατάλειψη του πατριωτικού οράματος οφείλεται στον μηχανισμό της άμυνας σύμφωνα με τον οποίο το άτομο δεν ονειρεύεται κάτι καλύτερο για τη πατρίδα επειδή αισθάνεται αδυναμία να ονειρευτεί και ανικανότητα να καταξιωθεί με το βάρος αυτής της γενναίας φαντασίας. Πολλές φορές όπως συμβαίνει σε μια μεγάλη κατηγορία ατόμων εγκαταλείπουν το προσωπικό όνειρο για την πατρίδα επειδή προσχωρούν σε μαζικότερα όνειρα που στηρίζουν, υπηρετούν και υπηρετούνται από αυτά τα ιδεώδη χρωματικές ομάδες με ιδιαίτερα συμφέροντα.

Στο ερώτημα γιατί δεν υπάρχουν όνειρα για την πατρίδα χωρεί ειδικότερα και το ερώτημα γιατί δεν υπάρχουν ποιοτικά όνειρα για το έθνος. Αυτό σημαίνει πως παρατηρείται σήμερα και η ύπαρξη ηχηρών ιδανικών και άλλων παρομοίων όπως λέει ο Καβάφης τα οποία δικαιολογούνται με την ίδια αιτιολογία της έλλειψης των ιδανικών για την πατρίδα. Είναι αλήθεια πως η πλειονότητα των πολιτών δυσκολεύεται να κάνει όνειρα για αυτό το ανώτατο εθνικό μόρφωμα γιατί στερείται των ερεθισμάτων και της κατάλληλης έμπνευσης για την πατρίδα. Δυστυχώς ζούμε σε μια εποχή που η πραγματικότητα στερείται της φαντασίας και το όνειρο λεηλατείται από την πραγματικότητα. Αυτή η σύγχυση που εμπλέκει κατά τρόπο αντιθετικό το συναίσθημα, τη δύναμη, την ψυχή και την εμπειρία έχει ως αποτέλεσμα την υποταγή του ατόμου σε έναν εσωστρεφή ρεαλισμό που του στερεί την ανοδική όραση.

Έτσι δεν υπάρχει το ιδανικό άλλο της πατρίδας που προσφέρεται ως χρέος και το χειρότερο λείπει η ανεξάντλητη πατρίδα ως ανάγκη που απαιτεί πατριωτική καθαρότητα και διαχρονική αγωνιστικότητα από το άτομο. Συμβαίνει επίσης στην εποχή της κρίσης να αντιμετωπίζονται τα μισά ως ολόκληρα με αποτέλεσμα

και το λίγο της επικαιρότητας που σχετίζεται με την πατρίδα να αντιμετωπίζεται χάριν του συμβιβασμού ως απόλυτο όλο. Κι αυτό γιατί αποτιμάται το δέον αυτό της πατρίδας με το κόστος που συνεπάγεται και ανυψώνεται το δίλημμα ρεαλισμός ή ιδεολογία ως ωφέλιμη και φρόνιμη πρακτική. Έτσι ερμηνεύεται γιατί στην εποχή μας η παρούσα γενεά εκταμιεύει για ίδιον όφελος κεφάλαια από το μέλλον με αποτέλεσμα μαζί με τις επόμενες γενεές, που είναι μέρος του ονείρου της πατρίδας, να καταστρέφονται και τα υλικά κεφάλαια που συνεπάγεται κάθε ιδεώδες αυτής της αξίας και να εκποιούνται πατριωτικές ιδέες για την εφήμερη απόλαυση.

Αυτός είναι ο λόγος που περισσότερο από κάθε άλλη φορά σήμερα χρειάζεται να προβληματιζόμαστε, να βιώνουμε το μέλλον της πατρίδας ως παρόν και να τοποθετούμε στη διαδικασία της διαχείρισης κάθε έννοια φιλοπατρίας το όνειρο για μια καλύτερη πατρίδα. Κι αυτό γιατί η μεγάλη ιδέα της εθνικής μας συλλογικότητας για να υπάρξει ως πραγματικότητα ως τέλεια πατρίδα αλλά και να τελεί σε ποιοτική εξέλιξη θα πρέπει να υπάρχει ως ιδεολογία που πάντα συνιστά το βέλτιον, το δέον και το όντως είναι κατά τον Πλάτωνα. Η πατρίδα άλλωστε υπερβαίνει το άτομο, ταυτίζεται μαζί του και ενυπάρχει ως σκοπός που τελικά νοηματοδοτεί την ύπαρξή του. —◆—

Δρ. φ. Φώτιος Χρήστου: Διδάκτωρ Φιλοσοφίας Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Πτυχιούχος Φιλολογίας, Θεολογίας, Πολιτικών Επιστημών και Παιδαγωγικού.

TREAT THE
EARTH WELL.
IT WAS NOT
GIVEN TO YOU
BY YOUR
PARENTS,
IT WAS
LOANED
TO YOU
BY YOUR
CHILDREN

Για τη δημοκρατία ρε γαμώτο!

Θανάσης Καλαμίδας

Φαντάζομαι όσοι έχετε διαβάσει άρθρα μου και ξέρετε τη χώρα που ζω, τη χώρα πρότυπο σε παγκόσμιο επίπεδο και σε πολλά θέματα, θα είστε σίγουροι ότι η απάντηση μου στο ερώτημα «πως θα ήθελα την Ελλάδα του αύριο» θα συμπεριλαμβάνει την λέξη Φιλανδία. Το φανταζόσασταν αλλά μετά από αυτόν το πρόλογο το ξανασκέφτεστε και καλά κάνετε. Μετά από δεκατρία χρόνια σε αυτή τη χώρα και μάλιστα ζώντας από μέσα λόγω δουλειάς όλες τις πλευρές της φιλανδικής ζωής σας βεβαιώνω ότι κάνεις δεν είναι τέλειος και μάλιστα μια χώρα που δεν ζει απομονωμένη σε ένα μακρινό πλανήτη και με καθημερινή επαφή με όλο τον κόσμο.

Παρ' όλες τις φήμες και τους μύθους για τη Φιλανδία και διαφθορά υπάρχει και μάλιστα επικίνδυνη, και εγκληματικότητα υπάρχει και ρατσισμός και διακρίσεις και πλούσιοι και φτωχοί και έλλειμμα δημοκρατίας και όλοι αυτοί οι ιοί που βασανίζουν τον σημερινό κόσμο. Αυτό που κάνει την Φιλανδία να ξεχωρίζει αυτή τη στιγμή είναι ότι είναι ο μονόφθαλμος ανάμεσα στους τυφλούς. Αλλά εγώ δεν αρκούμαι με τον μονόφθαλμο. Αφήστε που ο μονόφθαλμος μου φέρνει στη μνήμη πειρατές και ποτέ δεν εμπιστευόμουν πειρατές ειδικά όταν έχουν εξουσία.

Στα τέσσερα θεματικά τεύχη του περιοδικού απορσεis διαβάσαμε για τη μετανάστευση, την υγεία, το περιβάλλον και την παιδεία και όταν ξεκινήσαμε τις συζητήσεις για τα θέματα, πολύ πριν τα δείτε στις οθόνες των υπολογιστών σας, θέλαμε σε πρώτη φάση να συμπεριλάβουμε την εργασία και την ανεργία, την οικονομία, το σπίτι και δεκάδες ακόμα θέματα. Καταλήξαμε για διαφόρους λόγους σε αυτά τα τέσσερα. Διαβάζοντας όλα τα άρθρα που συμμετείχαν σε αυτό το αφιέρωμα αν παρατηρήσατε υπήρχε μια κοινή συνισταμένη αδιάφορα αν μιλούσαμε για το σχολείο ή για το περιβάλλον. Η κοινή αυτή συνιστάμενη είναι μια λέξη, μια ελληνικότατη λέξη που πολύ φοβάμαι ενώ έχει γίνει κτήμα όλων των άλλων γλωσσών εμείς οι έλληνες κοντεύουμε να ξεχάσουμε. Η δημοκρατία.

Το τελευταίο έτος των πανεπιστημιακών μου σπουδών ένας πολύ γνωστός παγκοσμίως στην επιστήμη που σπούδαζα καθηγητής, στην εναρκτήρια ομιλία του – πως πέρασαν 30 χρόνια από τότε δυσκολεύομαι να το πιστέψω – είπε: αυτή τη λέξη όλοι μας σε αυτή την αίθουσα την καταλαβαίνουμε και κάναμε αποστολή μας να την σπουδάσουμε αλλά μόνο ένας μπορεί και να την αισθανθεί. Και μου ζήτησε να σηκωθώ όρθιος για να με δουν όλοι. Για εννέα μήνες ο συγκεκριμένος καθηγητής μου έβγαλε την ψυχή με τον λόγο του – τι ειρωνεία να χρησιμοποιώ τις λέξεις που ο ίδιος καταλάβαινε αλλά δεν αισθανόταν – και τριάντα χρόνια τώρα τον ευγνωμονώ για αυτά που μου έμαθε. Και στα χρόνια που πέρασαν αυτή η συγκεκριμένη πρόταση έγινε η αφετηρία για αναζητήσεις και σκέψεις που κατά κάποιο τρόπο διαμόρφωσαν αυτό που είμαι σήμερα τουλάχιστον όσο αφορά τις ιδέες μου και τις αρχές μου.

Η δημοκρατία είναι η πεμπτουσία αυτών των λέξεων που εμείς οι έλληνες όχι απλά καταλαβαίνουμε αλλά και αισθανόμαστε. Η τουλάχιστον θα έπρεπε να αισθανόμαστε. Αλλά η δημοκρατία – και εκεί είναι το τρομακτικό λάθος που κάνουμε – δεν είναι απλά μια λέξη που εκφράζει ένα πολιτικό σύστημα και η σημασία η οι έννοιες χάνονται στους τέσσερεις τοίχους ενός κοινοβουλίου. Η δημοκρατία είναι τρόπος ζωής και αντίληψης. Εάν ο Άκης και ο κάθε Άκης καταλάβαινε και αισθανόταν τι σημαίνει δημοκρατία δεν θα έκλεβε τον λαό που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύει για να αγοράσει βίλες και κουρτίνες.

Αλλά αν και ο κάθε πολίτης καταλάβαινε και αισθανόταν τι σημαίνει δημοκρατία δεν θα έβαζε μέσο για μια θέση στο δημόσιο αγνοώντας και καταπατώντας κάθε μορφής αξιοκρατίας και σεβασμού.

Σας φαίνονται ακραία τα παραδείγματα; Γιατί σας φαίνεται ακραίο το πόσο έχουμε διαφθείρει την δημοκρατία, γιατί αυτό ακριβώς έχουμε κάνει στην Ελλάδα. Αλλά στην δημοκρατίας το κρασί δεν χωράει νερό. Η είσαι δημοκράτης η δεν είσαι, έτσι απλά. Και είσαι δημοκράτης σε κάθε μορφή και πλευρά της ζωής σου και αυτό γιατί σέβεσαι τον πλησίον σου. Τώρα θα μου πείτε, τι θέλω μια Ελλάδα γεμάτη Χριστούς, μιας και η τελευταία μου πρόταση ήταν σαφής αναφορά στον Χριστιανισμό. Ναι, γιατί όχι; Εμείς δεν είμαστε ο λαός που είμαστε περήφανοι για τον Περικλή, τον Πλάτωνα και την ορθοδοξία; Εμείς δεν αναφερόμαστε συνέχεια στις ρίζες μας συμπεριλαμβάνοντας Περικλή και Χριστό; Γιατί δεν θα έπρεπε να γίνουμε το παράδειγμα και οι φύλακες αυτού που υπερηφανευόμαστε σαν δικό μας και κτήμα μας;

Θα συνεχίσω να χρησιμοποιώ το παράδειγμα του Άκη και του «δημοσίου υπαλλήλου» όχι γιατί δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω αλλά, η σημερινή Ελλάδα έχει γίνει προσοδοφόρο έδαφος για ανάλογα παραδείγματα, αλλά γιατί είναι εύκολη αναφορά. Αυτός λοιπόν που θεωρούσε δικαίωμα του την πρόσληψη του στο δημόσιο γιατί είχε πρόσβαση στο γραφείο κάποιου βουλευτή η υπουργού η που απλά τον ψήφισε θεώρησε και δικαίωμα του να κτίσει παράνομα το σπίτι του σε απαγορευμένη περιοχή και

στη συνέχεια παράνομα να νομιμοποιηθεί λόγω της γνωριμίας του και λίγο αργότερα θεώρησε δικαίωμα του την κληρονομική πρόσληψη του παιδιού του στο ίδιο δημόσιο. Στην Ελλάδα του 20ου και 21ου αιώνα δεν ισχύει πια το ποιος είσαι αλλά το ποιον ξέρεις και αυτό έγινε κοινωνικά αποδεκτό. Κανένας δεν βρίσκει κάτι λάθος σε αυτό. Θα θεωρηθώ τρελός και το πιθανότερο είναι ότι θα ενοχλήσω αν πω ότι ποτέ δεν κατάλαβα τις πορείες στο κέντρο της Αθήνας για την νομιμοποίηση των εποχιακών που μάλιστα το θεωρούσαν δικαίωμα τους την μόνιμη πρόσληψη τους με την λογική ότι κάποιος υπουργός η βουλευτής το ...είχε υποσχεθεί, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν πιστεύω στο αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε πολίτη στην εργασία. Έτσι το δημόσιο έγινε πολύ δημοκρατικά κτήμα των κόμματος και των αντιπρόσωπων των, γιατί αυτοί δεν ήταν αντιπρόσωποι του λαού αλλά των κόμματος. Και πάλι υπενθυμίζω ότι αυτό είναι ένα παράδειγμα, εδώ καταντήσαμε πριν από μια δεκαετία να μπαίνεις στον Μαρινόπουλο με μέσο. Και τι να πω για τα φακελάκια των γιατρών και των εφοριακών που ουσιαστικά έκλεβαν το κράτος, τον πολίτη και κατ' επέκταση το μέλλον των ιδίων των παιδιών τους.

Ο Άκης και ο κάθε Άκης παράλληλα εκλέχτηκε όλα αυτά τα χρόνια από χιλιάδες συμπατριώτες μας. Αυτό δεν κάνει τους συμπατριώτες μας που τον ψήφισαν συνενόχους στα εγκλήματα του αλλά του έδιναν το δικαίωμα της αμφιβολίας σε μια κοινωνία που δεν δείχνει κανέναν σεβασμό στον συνομιλητή της και έχει ισοπεδώσει τα πάντα. Στην Ελλάδα που η δεν μετράει η μόρφωση και οι αξίες αλλά τα κυβικά του αυτοκινήτου. Στην Ελλάδα που το «δήθεν» έγινε τρόπος ζωής και αποδοχής. Που δυστυχώς ακόμα και οι σπουδές έχουν ξεφτιλιστεί μπροστά στο μέγεθος του χάμερ. Όπου δημοκρατία είναι να χτυπάς με γροθιές την γυναίκα συνομιλητή σου και μετά να δικαιολογείς λέγοντας ότι της άξιζε γιατί είναι ...γλωσσού. Αυτό δεν είναι δημοκρατία, αυτό είναι δήθεν δημοκρατία. Και μιας και φτάσαμε σε αυτό το επεισόδιο που έγινε πρώτο θέμα σε όλες τις χώρες του εξωτερικού ντροπιάζοντας μας όλους εμάς που ζούμε εκτός Ελλάδας, όχι γιατί τέτοια επεισόδια δεν γίνονται σε άλλες χώρες αλλά γιατί έγινε στη χώρα που υπερηφανεύεται ότι ανακάλυψε την δημοκρατία, θα σας πω και γι αυτό. Η πράξη του Κασιδιάρη με λυπεί αλλά κυρίως λυπάμαι αυτόν το νέο άνθρωπο με τα όποια προβλήματα και την κατ' εμένα χειρίστη ανατροφή που καλό θα ήταν σύντομα να ζητήσει την

βοήθεια ειδικών. Αυτό που με κάνει να θυμώνω και να στενοχωριέμαι είναι η υποστήριξη που η κίνηση του βρήκε.

Βλέπετε για μένα η δημοκρατία δεν σταματά και λήγει με τα δικά μου δικαιώματα τις απαιτήσεις ή τα θέλω μου και τα μου αρέσει όπως εμένα με βολεύουν και αλλάζουν όποτε εμένα με βολεύουν αλλά συνεχίζει και μάλιστα πολύ ισχυρότερα στο σεβασμό των θέλω και δικαιωμάτων των άλλων. Κανέλλη υπάρχουν πολλές και πολλοί σε αυτό το κόσμο και όλοι μας έχουμε έρθει αντιμέτωποι με ανθρώπους μεισχυρό και πιθανώς βίαιο λόγο, δεν τους γρονθοκοπήσαμε. Απαντήσαμε στο ίδιο ύφος η απλά τους αγνοήσαμε. Βλέπετε σεβαστήκαμε το δικαίωμα τους να λένε ότι θέλουν ακόμα κι αν δεν συμφωνούμε μαζί τους. Τι όμορφο αξίωμα για τη δημοκρατία!

Σε προσωπικό επίπεδο μου φαίνεται τουλάχιστον εφιαλτικό ότι μπορεί ένα κόμμα σαν την Χρυσή Αυγή και ότι αντιπροσωπεύει αυτό το κόμμα να μπαίνει στην ελληνική βουλή. Αλλά η δημοκρατία μέσω του ανωτάτου ελληνικού δικαστηρίου αποφάσισε να την επιβάλλει και εγώ μέσα στα όρια της δημοκρατίας θα παλέψω να απομυθοποιήσω την λάθος βιτρίνα που έχει δώσει. Αλλά δεν πρόκειται να πάρω κανένα καδρόνι και να αρχίσω να τους χτυπώ γιατί αυτό θα δείξει ότι πρώτα από όλα δεν σέβομαι τον ίδιο τον εαυτό μου και η δημοκρατία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ακόμα λέξη χωρίς κανένα νόημα. Πολύ περισσότερο για μένα που ξέρω και αισθάνομαι τι πάει να πει και Δήμος και Κράτος.

Η δημοκρατία είναι ένα πολύ ευαίσθητο αγαθό – γιατί η δημοκρατία είναι αγαθό και όχι

δώρο – και εμείς οι έλληνες σε όλη τη πολυχιλιετή ιστορία μας την υπερασπιστήκαμε πολλές φορές με πάρα πολλές θυσίες. Αλλά η δημοκρατία δεν μας χρειάζεται μόνο όταν κινδυνεύει, μας χρειάζεται πολύ περισσότερο όταν δεν κινδυνεύει άμεσα και αυτό είναι κάτι που εμείς οι έλληνες ξεχάσαμε πολλά χρόνια τώρα και όχι μόνο τις τελευταίες δεκαετίες μετά την περίφημη μεταπολίτευση.

Τι θα ήθελα λοιπόν για την Ελλάδα του αύριο, θα ήθελα περισσότερη δημοκρατία. Θα ήθελα ο κάθε Έλληνας να ζει με τις αρχές της δημοκρατίας και όχι με την περιφραζόμενη ανάλογα με τα θέλω του δημοκρατία. Θα ήθελα η Ελλάδα του αύριο να λειτουργεί σε όλα τα επίπεδα με σεβασμό πρώτα στον πολίτη που υπηρετεί και μετά με σεβασμό από τον πολίτη στο κράτος και στη γη που τον φιλοξένει. Θα ήθελα μια Ελλάδα για τη δημοκρατία ρε γαμώτο, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει να πεις κώνειο για χάρη της! —◆

Ο **Θανάσης Καλαμίδας** συνεργάζεται με εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς στη Σκανδιναβία και στη Μεγάλη Βρετανία. Ιδρυτής και αρχισυντάκτης του καθημερινού περιοδικού Oni magazine, του Oni project και ιδρυτικό μέλος της πανευρωπαϊκής κίνησης μεταναστών καλλιτεχνών και συγγραφέων. Ζει στη Φιλανδία από το 1999.

Μερικές φορές βρίσκω
μέρος να **κοιμηθώ**

Αλλά ποτέ δεν
ονειρεύομαι

Έχουμε υποχρέωση να φτιάξουμε Κράτος Φιλικό προς τον πολίτη και το επιχειρείν

Στέλιος Σταυρίδης

Όλοι μιλούν για ανάπτυξη αλλά κανείς δεν φαίνεται να αντιλαμβάνεται ότι η ανάπτυξη προϋποθέτει να έχουμε ένα σύγχρονο κράτος δικαίου φιλικό προς το επιχειρείν, που να γνωρίζει πώς να υποστηρίζει τον πολίτη και τις επιχειρήσεις στην καθημερινότητά τους. Ένα κράτος ελέγχου στο οποίο να μην μπορούν οι διάφορες συμμορίες ληλασίας και κατασπατάλησης του δημόσιου πλούτου, να δρουν ανενόχλητες και κατά το δοκούν.

Σήμερα το ακραίο, γραφειοκρατικό και διεφθαρμένο κράτος, η δικαιοσύνη (που δεν λειτουργεί), η αθλιότητα της παιδείας, της υγείας, της δημόσιας ασφάλειας, αποτρέπει κάθε Έλληνα ή ξένο να επενδύσει, ώστε να δημιουργήσει θέσεις εργασίας κατά εκατοντάδες χιλιάδες.

Όσο δεν υπάρχει σταθερό και δίκαιο φορολογικό καθεστώς, με χαμηλούς φορολογικούς συντελεστές (κίνητρο για επενδύσεις), όσο δεν απλοποιείται ριζικά η γραφειοκρατία, όσο δεν προστατεύεται ο επενδυτής, δεν υπάρχει περίπτωση να έλθουν οι τόσο ζωτικές επενδύσεις.

Όσο πολιτικά κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ) υπόσχονται ευημερία στον λαό, με διόγκωση του κρατισμού, επανακρατικοποίηση της Ολυμπιακής (που λόγω ληλασίας και σπατάλης στοίχισε 10 δις ευρώ στον Έλληνα

φορολογούμενο) ή του ΟΣΕ (που στοιχίζει 1,7 δις ευρώ), με εκδίωξη των Κινέζων από τον ΟΛΠ, με επανακρατικοποίηση του ΟΤΕ και άλλα τέτοια γραφικά, τόσο θα οδηγούν τον λαό στην εξαθλίωση και την χώρα στον... αγύριστο (στο βωμό της Δημοκρατίας, της Αριστεράς, της αστικής ολοκλήρωσης και της εθνικής υπερηφάνειας).

Η Ελλάδα για να επιβιώσει, οι θαυμάσιοι νέοι μας για να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους, οι Έλληνες για να απολαύσουν υπηρεσίες πρόνοιας (υγεία, παιδεία, ασφάλεια) υψηλού επιπέδου, πρέπει να φτιάξουμε δημόσια διοίκηση που να λειτουργεί. Σήμερα, πληρώνουμε φόρους Σκανδιναβίας, και λαμβάνουμε υπηρεσίες... Μπανανίας!

Η Ελλάδα έχει πολλά συγκριτικά πλεονεκτήματα, που όσο δεν υπάρχει υποδομή, επικρατεί λαϊκισμός, ανευθυνότητα και οργιάζει το εμπόριο ψεύτικης ελπίδας, δεν μπορεί να τα αξιοποιήσει.

Η Ελλάδα πρέπει να γίνει παγκόσμιο κέντρο για την ναυτιλία. Μπορεί να γίνει το μεγαλύτερο διαμετακομιστικό κέντρο της Μεσογείου. Να αναπτύξει την βιομηχανία τροφίμων, παράλληλα με την προώθηση γεωργικής παραγωγής, υψηλής προστιθέμενης αξίας.

Οφείλουμε να αναπτύξουμε κάθετα τον τουρισμό, με εκχώρηση περιοχών, σε

μεγάλους ξένους επενδυτές. Οι οποίοι θα είχαν τη συμβατική υποχρέωση να τις αξιοποιήσουν με κοινωνική και περιβαλλοντική αντίληψη και δημιουργία εκατοντάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας, αλλά και συνεχή επιμόρφωση των εργαζομένων, ώστε να προσελκύσουν υψηλού εισοδηματικού επιπέδου τουρίστες.

Τέλος, πρέπει να αξιοποιήσουμε τα μοναδικά πλεονεκτήματα της χώρας για επενδύσεις στην ενέργεια, τους υδάτινους πόρους και τη διαχείριση υδάτινων πόρων και απορριμάτων.

Για να γίνουν όλα αυτά, πρέπει να επιστρατευθούν για να στελεχώσουν τον δημόσιο τομέα, οι καλύτεροι Έλληνες – κυρίως μη πολιτικοί – που έχουν αποδείξει ότι μπορούν να ασκούν με επιτυχία διοίκηση και να φέρνουν αποτελέσματα.

Όλα αυτά τα απλούστατα πράγματα έχουν αποδειχθεί πάρα πολύ δύσκολα, διότι ουδέποτε υπήρξε πολιτική βούληση και απαραίτητη σοβαρότητα. Ας ελπίσουμε ότι η πιεστική σημερινή πραγματικότητα, θα μας υποχρεώσει να κάνουμε αυτό που επιβάλλει το εθνικό μας πλέον καθήκον. —◆—

Ο **Στέλιος Σταυρίδης** γεννήθηκε στην Αθήνα και κατάγεται από την Σμύρνη. Είναι παντρεμένος με την Κεφαλονίτισσα Τζέλη Γασπαράτου και έχουν 3 παιδιά, τον Κωνσταντίνο, τον Αλέξη και την Χριστίνα. Είναι διπλωματούχος Μηχανολόγος του Πολυτεχνείου Ζυρίχης με μεταπτυχιακές σπουδές σε Business Administration και Οικονομικά. Μιλάει άπταιστα Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά και καλά Ιταλικά και Ισπανικά.

Έχει μακρά και πετυχημένη πορεία επαγγελματία manager, σε κορυφαίες διοικητικές θέσεις σε πολύ μεγάλες Ελληνικές βιομηχανίες.

Το 2006 τιμήθηκε με το Βραβείο του Έλληνα Quality Leader of the Year από τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Ποιότητας.

Είναι ιδιοκτήτης και Διευθύνων Σύμβουλος του Ομίλου Ideales (Piscines Ideales, Ideales Spa, Ideales Resort, Ideales Constructions) που ξεχωρίζει για τον τρόπο άσκησης της επιχειρηματικότητας, για το εργασιακό περιβάλλον (European Best Workplace 2009), αλλά και για την κοινωνική και περιβαλλοντική ευαισθησία.

Ο Στέλιος Σταυρίδης είναι :

Πρόεδρος της Λέσχης Επιχειρηματικότητας.

Πρόεδρος της Επιτροπής Εταιρικής

Κοινωνικής Ευθύνης του Ελληνο-

Αμερικάνικου Εμπορικού Επιμελητηρίου.

Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικού

Διαλόγου του EuroCommerce, Ευρωπαϊκού

Οργανισμού Εργοδοτών, που αντιπροσωπεύει

6 εκατ. επιχειρήσεις του εμπορίου, οι οποίες

απασχολούν 31 εκατ. υπαλλήλους.

Πρόεδρος της Αντιγραφειοκρατικής Κίνησης,

που στόχο έχει τη μείωση της γραφειοκρατίας

και της διαφθοράς στην Ελλάδα.

Αντιπρόεδρος της Ένωσης Ανωνύμων Εταιριών και ΕΠΕ.

Επίτιμος Πρόεδρος του Συνδέσμου Franchise Ελλάδος.

Μέλος των Διοικητικών Συμβουλίων

του Ελληνο-Αμερικάνικου Εμπορικού

Επιμελητηρίου και του ΕΒΕΑ.

Πρώην μέλος του Δ.Σ. της ΠΑΕ Ολυμπιακός

και πρώην Α' Αντιπρόεδρος του ερασιτέχνη Ολυμπιακού.

Τακτικός αρθρογράφος της ΕΣΤΙΑΣ και άλλων εφημερίδων.

Πείτε μας τι να του κόψουμε.

Για να μην κόψουμε τίποτα, χρειαζόμαστε το ευρώ που δεν σας περισσεύει.

Γιατί χωρίς αυτό, τα 275 παιδιά - θύματα κακοποίησης - που φιλοξενούμε, θα βρεθούν χωρίς σπίτι.

Γιατί η Εθνική Γραμμή για Παιδιά και Εφήβους SOS1056 το 2010 δέχτηκε 270.000 κλήσεις για βοήθεια.

Γιατί οι κινητές ιατρικές μας μονάδες που μόνο πέρυσι μετέφεραν 2.360 νεογνά και παιδιά, σώσανε ζωές.

Γιατί 9.344 παιδιά που νοσηλεύονταν το 2010 χρειάστηκαν το στήριγμά μας.

Γιατί κάθε μήνα στηρίζουμε περισσότερα από 3.000 παιδιά και τις οικογένειές τους που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας.

Γιατί έχουμε ανάγκη τους εξειδικευμένους ανθρώπους που μέρα - νύχτα δουλεύουν για να εξασφαλίσουν καλύτερη ζωή για όλα τα παιδιά.

Γι' αυτό σήμερα, σας έχουμε ανάγκη.

Χωρίς εσάς έχουμε μόνο ενάμιση μήνα "ζωής".

Με την δική σας συνδρομή, όμως, θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Γιατί δεν εξαρτόμαστε από καμία κρατική χρηματοδότηση ή μεγάλους ευεργέτες.

Οι ευεργέτες μας είστε εσείς. Βοηθήστε να κρατήσουμε το χαμόγελο ζωντανό.

...και πως βλέπουν τα κόμματα την Ελλάδα που μας ξημερώνει!

ΝΔ:

Αγωνιζόμαστε για όσα η κοινωνία απαιτεί!

Μια Ελλάδα που πιστεύει και επενδύει στα παιδιά της. Μια κοινωνία δίκαιη και αξιοκρατική, που δίνει ίσες ευκαιρίες χτίζοντας τα θεμέλιά της στην γνώση, στην καινοτομία και στην ανταγωνιστικότητα.

Ανάπτυξη με Κοινωνική Δικαιοσύνη! Χωρίς ανάπτυξη δεν μπορούν να υπάρξουν θέσεις εργασίας για όλους και «δίκτυ προστασίας» για τους αδύναμους.

Ανάπτυξη με Κοινωνική Συνοχή! Δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική συνοχή σε μίαν οικονομία που βουλιάζει και συρρικνώνεται.

Δικαιώματα για όλους με αντίστοιχες υποχρεώσεις απ' όλους. Δικαιώματα χωρίς υποχρεώσεις, δεν είναι «δημοκρατικά δικαιώματα» είναι «αντιδημοκρατικά προνόμια».

Ελευθερία με Δημόσια Ασφάλεια! Χωρίς δημόσια ασφάλεια, κανείς δεν νιώθει ελεύθερος. Χωρίς δημόσια ασφάλεια οργιάζει ο φόβος, δεν ανθεί η Ελευθερία.

Μίαν υπερήφανη Ελλάδα μέσα σε μίαν Ενωμένη Ευρώπη! Συμμετέχουμε ισότιμα σε μια σύγκλιση λαών, εθνικών κρατών, εθνικών πολιτισμών και εθνικών συμφερόντων. Αυτό είναι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Όχι η ισοπέδωση των διαφορετικών εθνών. Ενωμένη Ευρώπη είναι εθελοντική σύγκλιση με ελευθερία και δημοκρατία, χωρίς απεμπόληση της εθνικής μας ιδιαιτερότητας.

Εξωτερική Πολιτική που εξασφαλίζει την Ειρήνη επειδή ακριβώς εγγυάται το εθνικό συμφέρον. —◆—

ΠΑΣΟΚ:

Το πολιτικό πρόβλημα της χώρας εξελίσσεται σε πρόβλημα Δημοκρατίας. Ζούμε μια κρίση του κράτους Δικαίου, της εγκυρότητας, της αποτελεσματικότητας και του ανεπηρέαστου της Δικαιοσύνης. Πρέπει να ξαναγράψουμε τους όρους λειτουργίας του κράτους, της κοινωνίας και της οικονομίας. Χρειάζονται συντακτικού και όχι απλώς αναθεωρητικού χαρακτήρα πρωτοβουλίες. Χρειαζόμαστε μια μεγάλη εθνική, πολιτική και θεσμική συμφωνία, για μια νέα Πολιτεία. Πρέπει να περάσουμε από τη δημοκρατία της πλειοψηφίας, σε μια δημοκρατία της συναίνεσης. —◆—

ΣΥΡΙΖΑ – ΕΚΜ:

Ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει στον ελληνικό λαό, αλλά και στους λαούς της Ευρώπης, τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο, η οποία συνίσταται σε μια νέα έντιμη, δεσμευτική συμφωνία με τους θεσμούς και τους λαούς της ΕΕ η οποία θα επιτρέψει να επιτύχουμε τρεις στοιχειώδεις στόχους. Ο πρώτος είναι η ανακούφιση του κόσμου που υποφέρει, των θυμάτων της κρίσης. Ο δεύτερος είναι η σταθεροποίηση και η ανάκαμψη. Και ο τρίτος είναι η εφαρμογή ενός προγράμματος ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων και μετασχηματισμών μέσα από τις οποίες μπορεί να υπάρξει η ουσιαστική επανένταξη της χώρας μας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας. —◆—

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ:

Για εμάς Σοσιαλισμός και Δημοκρατία αποτελούν πεδία αλληλένδετα. Η δημοκρατία νοείται ως αποκλειστικό πεδίο και στόχος. Πρώτιστος στόχος μας, η καταπολέμηση της αμφισβήτησης και της υπονόμησης των δημοκρατικών θεσμών που σήμερα πλήττονται και απαξιώνονται διαρκώς. Επιδιώξή μας, επομένως, είναι η συμμετοχή των πολιτών και των νέων συλλογικοτήτων και κινημάτων, που οι ίδιοι δημιουργούν, να έχει αποτελεσματικότητα σε όλους τους θεσμούς που σχετίζονται με την κεντρική πολιτειακή συγκρότηση αλλά και τις τοπικές κοινωνίες. —◆—

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ:

Πιστεύουμε στο πολίτευμα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και επιδιώκουμε στην ενίσχυση και επέκταση των θεσμών της, με άμεση συμμετοχή των πολιτών στη λήψη των αποφάσεων.

Πιστεύουμε στις αξίες και την διαχρονικότητα της Ορθοδοξίας. Αναγνωρίζουμε την προσφορά της στο Έθνος και ταυτόχρονα εγγυόμαστε το δικαίωμα της ανεξιθρησκίας και του ατομικού αυτοπροσδιορισμού σε κάθε πολίτη.

Πιστεύουμε στην Ενωμένη Ευρώπη της αλληλεγγύης και της συνεργασίας, όπου όλα τα κράτη-μέλη είναι ισότιμα, διατηρώντας την εθνική τους υπόσταση και αξιοπρέπεια και αρνούμαστε τις λογικές και πρακτικές, που την έχουν μετατρέψει σε όχημα συμφερόντων των πιο ισχυρών χωρών και του παγκόσμιου τραπεζικού συστήματος.

Πιστεύουμε στον Ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας και ταυτόχρονα αρνούμαστε την εξάρτηση που οδηγεί στην διεθνή απομόνωση και στερεί από τη χώρα άλλες γεωπολιτικές συμμαχίες.

Πιστεύουμε σε μια ορθολογική ανάπτυξη με κυρίαρχο μοχλό την ελεύθερη αγορά, όπου το παραγόμενο προϊόν κατανέμεται δίκαια. Αγορά που δεν υπονομεύεται και δεν συκοφαντείται από την σημερινή οικονομική τρομοκρατία, των τοκογλύφων και των καιροσκόπων. —◆—

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Είναι το ισχυρότερο όπλο αν θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο!

ΚΚΕ:

Το ΚΚΕ, κόμμα βαθιά πατριωτικό, είναι ο γνήσιος και αντάξιος κληρονόμος των εθνικών, δημοκρατικών και επαναστατικών παραδόσεων του ελληνικού λαού. Αντιπαλεύει κάθε εκδήλωση φασισμού, εθνικισμού, σοβινισμού και ρατσισμού. Υπερασπίζεται τα δικαιώματα των μειονοτήτων και των μεταναστών.

Στην ιστορική του πορεία, το ΚΚΕ συνέδεσε την πάλη για το σοσιαλισμό με την πάλη για την εθνική ανεξαρτησία και τη δημοκρατία, για μια Ελλάδα ανεξάρτητη από τους ιμπεριαλιστικούς οικονομικοπολιτικούς και στρατιωτικούς οργανισμούς. Στηλίτευσε τη θεωρία της "ψωροκώσταινας". Απέδειξε ότι ο ελληνικός λαός μπορεί να στηριχτεί πρώτα απ' όλα στις δικές του υλικές και πνευματικές δυνάμεις. Οι κομμουνιστές ήταν στην πρώτη γραμμή στα χρόνια της εποποιίας της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και του αγώνα του Δημοκρατικού Στρατού. —◆—

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ:

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι ένα γνήσιο λαϊκό εθνικιστικό κίνημα με αρχές, θέσεις και πρόγραμμα. Είναι ο μόνος πολιτικός φορέας που αγωνίζεται ενάντια στο διεφθαρμένο σύστημα και σε όσους επιβουλεύονται την εξαφάνιση του έθνους και την υποδούλωση του λαού μας. Απορρίπτει τις ξεπερασμένες ιδεολογίες και τα κατασκευασμένα ιδεολογήματα που τεχνητά χωρίζουν τον λαό μας. Η πολιτική της Χρυσής Αυγής ενώνει τους Έλληνες. Στοχεύει στην δημιουργία ενός Εθνικού λαϊκού και κοινωνικού κράτους με ίσες ευκαιρίες για όλους. —◆—

Τα κείμενα έχουν παρθει από τα sites των κομμάτων.

Ο μπαμπάς,
αγαπάει τη μαμά.
Την κλωτσάει, την χτυπάει,
της φωνάζει
την κάνει να κλαίει.
Και ο μπαμπάς
αγαπάει εμένα.
Με καίει, με χτυπάει,
με κλειδώνει στη
ντουλάπα,
και με φωνάζει
βλάκα.
**Εγώ μισώ την
αγάπη.**

STOP DOMESTIC VIOLENCE NOW!

The background of the image is Salvador Dalí's famous painting 'The Persistence of Memory'. It depicts a landscape with a melting pocket watch in the center, a snail on the right, and a plate of fruit on the left. The sky is a pale blue, and the ground is a mix of brown and green.

Επειδή

Όλα

είναι

apopseis

www.apopseis.gr